

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. H.**, narozený dne X,
st. příslušnost Ukrajina
bytem X.
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem
advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021 č. j. CPR-8042-3/ČJ-2021-930310-V240

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. CPR-8042-3/ČJ-2021-930310-V240 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 650 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. CPR-8042-3/ČJ-2021-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2021, č. j. KRPA-53000-12/ČJ-2021-000022-50. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně byla žalobci stanovena doba k opuštění území dle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců do 40 dnů ode dne oznámení rozhodnutí a dále uložena povinnost úhrady paušálních nákladů řízení. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že ke dni 30. 9. 2020 skončil jeho pracovní poměr u předchozího zaměstnavatele T. s.r.o. a začala běžet doba 60 dnů podle § 63 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, ve které je povinen ohlásit změnu zaměstnavatele, jinak platnost zaměstnanecké karty zaniká. Před uplynutím této doby 60 dnů dne 23. 10. 2020 žalobce oznámil změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 téhož zákona. Od tohoto dne pak začala Ministerstvu vnitra ČR běžet lhůta 30 dnů podle § 47g odst. 9 věta první zákona o pobytu cizinců pro to, aby žalobci sdělilo, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nesplňuje. Ministerstvo však tuto lhůtu nedodrželo a až po jejím uplynutí dne 2. 12. 2020 vypravilo dokument označený jako „sdělení o nesplnění podmínek“ s číslem jednacím MV-187415-1/OAM-2020. Ačkoli toto sdělení ze dne 2. 12. 2020 není předmětem této žaloby, je podle žalobce otázka jeho zákonnosti podstatná pro posouzení zákonnosti následujícího postupu ministerstva a oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR. Sdělení o nesplnění podmínek bylo odůvodněno tím, že přiložené náležitosti byly konvertovány do elektronické podoby, ale nebyla již připojena ověřovací doložka. Podle ministerstva jsou tak zaslané doklady pouze prosté kopie a nemají potřebnou důkazní hodnotu, a proto nejsou splněny podmínky § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců, který stanoví doklady, které je třeba k žádosti doložit.
3. Žalobce má za to, že tento postup ministerstva nebyl správný a jeho oznámení o změně zaměstnavatele splňovalo všechny náležitosti. Z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by náležitosti k oznámení o změně zaměstnavatele nemohly být doloženy v prosté kopii. Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy a podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod každý může činit, co není zákonem zakázáno. Předložení náležitostí k oznámení o změně zaměstnavatele v prosté kopii není zákonem zakázáno, a to ani nepřímou, tedy že by byla stanovena výslovná povinnost předložit náležitosti v originále nebo v ověřené kopii.
4. Zásadní námitka žalobce však spočívá v tom, že ust. § 42g odst. 9 věta druhá zákona o pobytu cizinců, podle kterého se na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odst. 7 a 8 hledí jako by nebylo učiněno, neznamená, že se tím vylučuje obecná právní úprava odstranění vad podání obsažená v § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zákon o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

cizinců neobsahuje žádnou výlukou z povinnosti správního orgánu postupovat podle tohoto ustanovení správního řádu i v případě oznámení změny zaměstnavatele. Pokud ministerstvo došlo k závěru, že předložení prostých kopií náležitostí je vadou, mělo žalobci poskytnout přiměřenou lhůtu k odstranění vad. Podle žalobce teprve po marném uplynutí této lhůty nastávají ex tunc účinky ustanovení § 42g odst. 9 věta druhá zákona o pobytu cizinců.

5. Žalobce dále namítl, že sdělení o nesplnění podmínek bylo vypraveno po uplynutí zákonné lhůty 30 dnů. Pokud by ministerstvo tuto zákonnou lhůtu, která uplynula 23. 11. 2020, dodrželo, měl by žalobce ještě 6 dnů na podání nového oznámení o změně zaměstnavatele s originály nebo ověřenými kopiemi náležitostí. O tuto možnost však ministerstvo žalobce připravilo. Není možné zákony vykládat a aplikovat tak, aby ministerstvo nedodržením zákonné lhůty přivodilo žalobci újmu spočívající v zániku platnosti zaměstnanecké karty.
6. Žalobce proto sdělení o nesplnění podmínek posoudil jako výzvu k odstranění vad podání (oznámení o změně zaměstnavatele) podle § 37 odst. 3 správního řádu a dne 4. 12. 2020 prostřednictvím pošty doručil originály dokumentů spolu s originálem oznámení o změně zaměstnavatele. Ministerstvo však toto podání posoudilo jako nové oznámení o změně zaměstnavatele a dne 6. 1. 2021 vypravilo sdělení o nesplnění podmínek datované 6. 1. 2021, č. j. MV-202304-1/OAM-2020. Toto sdělení žalobce považuje za nesprávné.
7. Žalobce má za to, že z výše uvedeného popisu skutečného stavu věci týkajícího se platnosti jeho zaměstnanecké karty je zřejmé, že jeho zaměstnanecká karta je stále platná, a pokud žalovaný vycházel pouze z informačních systémů, postupoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu, a došel proto k nesprávným závěrům o neoprávněnosti pobytu žalobce na území. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc k novému projednání. Zároveň požadoval, aby soud rozhodl tak, že se žalobci přiznává náhrada nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zaměstnanecká karta byla zneplatněna jiným správním orgánem, který má pobytovou problematiku v gesci, žalovaný nijak nemůže hodnotit postupy a rozhodování Ministerstva vnitra ČR. Žalovaný se případně měl možnost postupu ministerstva bránit. V případě žalobce bylo přistoupeno k přijetí nejmírnějšího možného opatření. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Judikatura Nejvyššího správního soudu již v několika případech konstatovala, že v určitých výjimečných situacích je na místě odchýlit se od tohoto zákonného ustanovení a v souladu s ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU zohlednit také pozdější změny skutkového stavu, které nebyly Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobou namítány, případně které nastaly až po vydání rozhodnutí správním orgánem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31). Městský soud v Praze shledal, že jsou tyto skutečnosti v řešeném případě splněny a při přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednil také zásadní změny okolností v zemi původu žalobce. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

10. Podle § 50 a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
 11. Po vydání rozhodnutí žalovaného se významně změnila poměry v zemi původu žalobce. Dne 24. 2. 2022 zaútočila na Ukrajinu vojska Ruské federace a vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt, který zasahuje celé její území.
 12. K povinnosti vzít v úvahu válku na Ukrajině se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31, jehož závěry se sice vážou k udělení mezinárodní ochrany), ve vztahu k rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států přitom dospěl ke stejnému závěru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2022, č. j. 2 Azs 249/2021-28). Také konstatoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 Azs 47/2022-34), že je nutné k novým okolnostem „přihlédnout (bez ohledu na pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s.), pokud by jinak nebyly dodrženy přímo použitelné normy, z nichž plyne především právo na život, zákaz mučení (čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“) a zásada non refoulement. Soud vezme nové skutečnosti v úvahu buď při hodnocení přijatelnosti, nebo shledá přijatelnost kasační stížnosti a této otázce se bude věnovat při přezkumu věci samé (obdobně srov. usnesení NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30, bod 22; rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 2014/2020-46, body 8 a 9).“
 13. V dalším svém rozsudku ze dne 5. 5. 2022, č. j. 2 Azs 249/2021-28, který se týkal povinnosti stěžovatelky opustit území, Nejvyšší správní soud opět uzavřel, že změna poměrů na Ukrajině je natolik závažná a vyvolává pochyby o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a o její bezpečnosti, že Nejvyšší správní soud od ní nemohl odhlédnout. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že válečný konflikt bezpochyby zakládá existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu ve smyslu čl. 8 Úmluvy a je nutné při rozhodování znovu posoudit dopad uložení povinnosti opustit území ČR na stěžovatelčin soukromý a rodinný život, a to především s ohledem na fakt, že nemá silné vazby k jiným státům než ČR a Ukrajině, přičemž při návratu na Ukrajinu by byla ohrožena její bezpečnost a život. Válečný konflikt je nutné při vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu vždy zohlednit. Je také vhodné zkoumat sociální situaci, do níž by stěžovatelka byla při nucené povinnosti opustit území uvržena.
 14. Městský soud považoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu za nezbytné přihlédnout k ruské invazi na Ukrajinu, i když nastala po vydání napadeného rozhodnutí. Soud má zároveň za to, že válečný konflikt na Ukrajině je skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
 15. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí shledal zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za přiměřený mj. s ohledem na skutečnost, že ve vlasti má zázemí, má možnost tam žít s rodinou v jejich vlastním bytě. Žalobci nic
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nebrání ve vycestování, vyřízení pobytového oprávnění a následnému návratu. Za aktuální situace na Ukrajině již tyto závěry neobstojí. Vzhledem k aktuální situaci na Ukrajině je nutné při rozhodování znovu posoudit dopad uložení povinnosti opustit území ČR na soukromý a rodinný život žalobce, a to především s ohledem na fakt, že nemá vazby k jiným státům než ČR a Ukrajině, žalovaný posoudí v této souvislosti též dopady válečného konfliktu na Ukrajině.

16. K žalobním námitkám soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku, že by žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, v projednávaném případě žalovaný vycházel z lustrací v informačních systémech policie a z výsledku žalobce, zjištěné skutečnosti pak byly žalovaným podrobně zhodnoceny, z žaloby je pak zřejmé, že žalobce sporuje právní posouzení sdělení o nesplnění podmínek oznámení změny zaměstnavatele.
17. Soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 19/2021-17), podle které se sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců autoritativně určuje, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být cizinec na tomto místě zaměstnáván. Sdělení je tak z materiálního hlediska rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tyto závěry se uplatní na sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců vydaná v řízeních zahájených do 1. 8. 2021 (viz a contrario přechodné ustanovení v čl. II. bodu 1. zákona č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, podle něhož řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona) - srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 Azs 132/2022-22.
18. Pokud žádost o změnu zaměstnavatele podle posouzení správního orgánu neměla předepsané náležitosti nebo trpěla jinými vadami, bylo na místě vyzvat žadatele k odstranění těchto vad v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 132/2021-35). Zároveň však v podle § 57 odst. 3 správního řádu, rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán. V žalobě žalobce neuvádí, že by proti sdělení o nesplnění podmínek ze dne 2. 12. 2020 podal odvolání a lze předpokládat, že nikoli, protože žalobce toto rozhodnutí posoudil jako výzvu k odstranění vad podání. Z úřední činnosti soudu pak nevyplývá, že by se žalobce proti sdělení o nesplnění podmínek ze dne 2. 12. 2020 bránil správní žalobou. Z těchto důvodů žalovaný správně z tohoto sdělení jakožto pravomocného rozhodnutí vycházel.
19. Soudu je dále z úřední činnosti známo, že proti druhému sdělení o nesplnění podmínek ze dne 6. 1. 2021 se žalobce bránil správní žalobou, usnesením ze dne 31. 8. 2021, č. j. 17 A 15/2021-24 zdejší soud žalobu odmítl a věc postoupil Ministerstvu vnitra - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, neboť žalobce měl s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.) předem vyčerpat opravné prostředky v rámci veřejné správy.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

20. Sdělení ze dne 6. 1. 2021 tak v době rozhodování žalovaného nenabýlo právní moci, žalovaný si tedy podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu o této otázce mohl učinit úsudek sám, což také učinil (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2022, č. j. 2 Azs 249/2021-28). Za současného stavu známému soudu nelze jeho úsudku nic vytknout, druhé oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 4. 12. 2020 bylo učiněno již po uplynutí 60 denní lhůty od ukončení pracovněprávního vztahu na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta. Soudu není znám výsledek řízení o odvolání. Soud s ohledem na hospodárnost řízení nepovažoval za nutné v tomto směru doplnit dokazování, neboť napadené rozhodnutí je nutné zrušit již s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině. Žalovaný tak v dalším řízení zohlední, jak bylo o opravném prostředku proti sdělení rozhodnuto, a opětovně posoudí, zda platnost zaměstnanecké karty žalobce skutečně zanikla.
21. Soud tak zrušil rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek celkem 4 000 Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a to 2 úkony po 3 100 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví) náleží zástupci odměna ve výši 1550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jelikož návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Dále byla žalobci přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 900 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 12 650 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.